

Lidt efter sagde han:

„Jeg sendte dig forleden et Kort for at forberede dig paa min Ankomst. Har du faaet det?“

„Ja.“

„Jeg skrev, som du maaske husker, at jeg kom med godt Nyt. Er du ikke det mindste nysgerrig?“

„Aa, i min Stilling er der ikke meget, der interesserer. Da Per hang i Galgen, gik Nysgerrigheden af ham — husker du nok.“

„Jeg siger dig, Torben, du er altfor mistrøstig! Jeg vil minde dig om et andet gammelt Ord: Haabet skal man aldrig slippe!“

„Det vil jeg dog netop helst. Det er jo bare en jammerlig Fejghed af mig, at jeg ikke for længe siden har gjort Ende paa Elendigheden med et Skud Krudt. Men jeg gør det ogsaa en Dag.“

De sidste Ord blev stikkende i Struben. Han bøjede sig frem og lagde Hovedet i sine Hænder for at nedkæmpe Graaden.

Men nu vilde Professoren ikke længer tie med sit glade Budskab. Han satte sig hen paa Sidestykket af Vennens Lænestol og lagde Armen om ham.

„Gamle Ven! Hør nu, hvad jeg er kommen for at sige dig! . . . Du skal være ved godt Mod. Du har glemt, at vi lever i en stor Tid, hvor Videnskaben — ikke mindst min egen — gør et nyt Mirakel hver Dag. Din Sygdom er ikke længer farlig. Om et halvt Aar vil du føle dig fuldkommen sund og stærk . . . Ja, du ser paa mig! Men du kan vel forstaa, at jeg ikke siger noget uoverlagt.“

Torben, der havde løftet Hovedet, sænkede det igen og klappepe samtidig Vennens Haand, der laa paa hans Skulder.

„Jeg kender dig, Asmus! Du vil saa gerne trøste. Men lad det nu være nok! Du veed, jeg har gjort, hvad der staar i menneskelig Magt for at blive rask. Jeg har efter dit eget Raad søgt baade Professor Hermann i Wien og Schinders i Nauheim —.“

„Ja, og gamle Kvaksalvere og Troldkarle har du af dig selv studeret,“ sagde Asmus Hagen med et Nap i hans Øre. „Du